

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **I. S.**
státní příslušnost Uzbekistán
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2019 č. j. KRPA-354497/13/ČJ-2019-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6, se přiznává odměna ve výši 8 228 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce v doplnění žaloby namítal, že žalovaný nevyhodnotil dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení zvláštních opatření podle ust. § 123b a ust. § 123c zákona o pobytu cizinců. S odkazem na str. 6 napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalovaný zcela odmítl využitelnost zvláštních opatření, a to pro nedůvěru k osobě žalobce danou tím, že nevycestoval z území České republiky po době, která mu byla stanovena pravomocným a vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění. Měl za to, že žalovaný vyšel z přesvědčení o nemožnosti využití zvláštních opatření z důvodu, že žalobce nevycestoval v době vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, aniž by dostatečně individualizovaně vyhodnotil jeho konkrétní situaci, především skutečnost, že si žalobce nebyl vědom toho, že řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu bylo zastaveno a spoléhal tak na to, že stále pobývá na území České republiky legálně. Odkázal na smysl zavedení institutu zvláštních opatření, na čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (též „návrátová směrnice“). Zdůraznil nutnost výkladu právních předpisů členských států v souladu se smyslem, cíli a požadavky této směrnice, na kterou poukazuje i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2011 č. j. 1 As 132/2011-51. Za nepřipustné označil paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, k čemuž žalovaný ve své rozhodovací praxi podle jeho názoru směřuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2016 č. j. 5 Azs 20/2016). Napadené rozhodnutí podle něj nemůže obstát právě pro paušalizované a neindividualizované posuzování pobytové historie žalobce. Žalovaný dle něj fakticky vycházel z toho, že žalobce nevycestoval v době stanovené pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění. Dále poukázal na to, že o svém nelegálním pobytu na území České republiky nebyl nijak informován, s čímž se žalovaný nevypořádal. Byl toho názoru, že v jeho případě nelze bez dalšího uzavřít, že hrozí, že bude mařit rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle názoru žalobce nemůže závěr žalovaného o nemožnosti uložení zvláštních opatření obstát.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukázal na podmínky zajištění osoby stanovené v § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Odkázal na rozhodnutí vydaná ve věcech žalobce. Měl za to, že se neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu, výrok napadeného rozhodnutí byl jasně a konkrétně odůvodněn, bylo v něm rovněž vysvětleno, vzhledem k jakým skutečnostem by bylo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nedostačující (str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí). Zmínil předpoklady pro uložení mírnějších opatření, po zhodnocení dosavadního chování žalobce a jeho pobytové historie dospěl k závěru, že výkon správního vyhoštění by z jeho strany byl opět zmařen. Žalobce prokazatelně porušoval právní předpisy České republiky. Dne 26. 8. 2019 nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky č. j. OAM-409/ZA-ZA11-VL13-2019, kterým bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany. O průběh tohoto řízení se žalobce nezajímal, nezdržoval se na jím uváděné kontaktní adrese. Dále uvedl, že vycházel ze své rozhodovací praxe, mezi jednotlivými případy lze nalézt mnoho společných znaků, které vedou k tomu, že v obdobných případech je rozhodováno obdobným způsobem. Shrnutí, že žalobce nerespektoval rozhodnutí správního orgánu o

správním vyhoštění, situaci nijak neřešil, nezajímal se o průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany, zdržoval se na území České republiky v rozporu s právními předpisy. Žalovaný tedy vycházel ze zjištěného skutkového stavu a posoudil všechny okolnosti případu. Navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud nařízení jednání neshledal nezbytným.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 10. 10. 2019 v 18:25 hod. na dálnici D0 na Pražském okruhu ve směru jízdy k dálnici D1 policejní hlídka zastavila vozidlo, jehož řidič (žalobce) nebyl schopen dostatečně prokázat svou totožnost. Lustrací přes Krajské ředitelství policie České republiky, odbor cizinecké policie, bylo zjištěno, že se jedná o nežádoucí osobu (úřední záznam ze dne 10. 10. 2019 č. j. KRPA-354497-2/ČJ-2019-000007). Žalobce byl dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zajištěn (úřední záznam o zajištění cizince ze dne 10. 10. 2019 č. j. KRPA-354497-1/ČJ-2019-000007). Ve spisu se nacházejí rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Rozhodnutím ze dne 2. 8. 2013 č. j. KRPA-286220/ČJ-2013-000022 bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku, na žalobce se vztahovaly důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím ze dne 4. 6. 2018 č. j. KRPA-46781-16/2018-000022 byla žalobci podle ust. § 101 písm. e) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v návaznosti na ust. § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovena nová lhůta k vycestování z území České republiky, a to do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. O odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodlo Ředitelství služby cizinecké policie dne 11. 3. 2019 (rozhodnutí č. j. CPR-23373-4/ČJ-2018-930310-V248, které nabylo právní moci dne 25. 3. 2019) tak, že výrok doplnilo o informaci o vydání nového závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky, na základě kterého pominuly důvody znemožňující vycestování cizince, ve zbytku rozhodnutí potvrdilo. Dále spis obsahuje rozhodnutí ze dne 30. 6. 2015 č. j. KRPA-271792-17/ČJ-2015-000022, kterým bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a bod 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let, na žalobce se vztahovaly důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců (odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto a dané rozhodnutí bylo potvrzeno, a to rozhodnutím ze dne 3. 11. 2015 č. j. CPR-27480-2/ČJ-2015-930310-V242). Bylo též zjištěno, že dne 26. 8. 2019 nabylo právní moci rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (z odevzdání věci k projednání přestupku ze dne 11. 10. 2019 č. j. KRPA-355354-1/TČ-2019-000020 plyne, že dané rozhodnutí nebylo žalobci doručeno, a tak bylo vyvěšeno na úřední desce).
7. Při podání vysvětlení dne 11. 10. 2019 žalobce mimo jiné uvedl, že do České republiky poprvé přicestoval 1. 11. 2007 za účelem zaměstnání. Před osmi lety mu ukradli cestovní

pas, od té doby žádný nemá. Nevěděl, proč byl zajištěn, dne 3. 3. 2019 mu skončilo vízum strpění, následně požádal o azyl. Nebyl mu znám stav řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť se na adrese, kam mu chodila pošta, nezdržoval. Českou republiku neopustil, neboť myslel, že stále běží řízení o azylu. Uvedl, že bydlí v autě svého zaměstnavatele, žádnou stálou adresu nemá, pracuje a nemá čas zajímat se o to, v jakém stádiu se nachází řízení o azylu. V České republice nemá žádné ekonomické, kulturní či společenské vazby, nevlastní zde majetek. Je svobodný, bezdětný, jeho rodiče a sourozenci zemřeli. Na adrese v Uzbekistánu, kterou sdělil správnímu orgánu, bydleli jeho prarodiče, nevěděl však, zda ještě žijí. Cítil se zdravý, neužíval léky, mohl pracovat a cestovat. Nedisponoval finančními prostředky, nemohl by složit finanční záruku ve smyslu ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Báł se, že kdyby se vrátil do Uzbekistánu, byl by uvězněn, neboť tam dělal vymahače pro lichváře. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 10. 2019 č. j. KRPA-354497-13/ČJ-2019-000022-ZZC byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Doba jeho zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
10. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
11. Podle ust. § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
12. Městský soud v Praze uvádí, že žalobce zjevně pobýval na území České republiky neoprávněně, dne 2. 8. 2013 bylo vydáno rozhodnutí č. j. KRPA-286220/ČJ-2013-000022 o jeho správním vyhoštění, které nabylo právní moci dne 8. 8. 2013. Vzhledem k tomu, že byla dána překážka vycestování, navázalo na něj rozhodnutí ve smyslu ust. § 101 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, č. j. KRPA-46781-16/2018-000022, kterým byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky, a to do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 11. 3. 2019 č. j. CPR-23373-4/ČJ-

2018-930310-V248 (nabytí právní moci dne 25. 3. 2019) tak, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl doplněn o informaci o vydání nového závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky, na základě kterého pominuly důvody znemožňující vycestování cizince, ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Následně žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany, rozhodnutím, Ministerstva vnitra odboru azylové a migrační politiky č. j. OAM-409/ZA-ZA11-VL13-2019, které nabylo právní moci dne 26. 8. 2019, bylo řízení o žádosti žalobce zastaveno. Žalobce ani poté neučinil žádné kroky k vycestování z České republiky a setrval zde.

13. S ohledem na protiprávní jednání žalobce nelze mít za to, že by rozhodnutí o jeho zajištění bylo nepřiměřené. Žalobce dlouhodobě pobýval na území České republiky, přestože o jeho správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto, nepodnikal kroky k legalizaci svého pobytu zde ani k opuštění České republiky. Za situace, kdy žalobce měl a mohl vědět o své povinnosti vycestovat, bylo nezbytné přistoupit k jeho zajištění, aby nedošlo ke zmaření jeho správního vyhoštění z území České republiky. S ohledem na uvedené je zřejmé, že riziko dalšího neoprávněného setrvání žalobce na území České republiky bylo vysoké.
14. Na daném závěru nic nemění ani skutečnost, že žalobci nebylo známo, že již bylo ukončeno řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce se totiž o stav tohoto řízení aktivně nezajímal. Jak vyplývá z protokolu o podání vysvětlení ze dne 11. 10. 2019 č. j. KRPA-354497-12/ČJ-2019-000022-ZZC, žalobce neměl čas zajímat se o to, v jakém stavu se nachází řízení o udělení mezinárodní ochrany, nepobýval na adrese, na kterou mu mělo být doručováno. Tyto skutečnosti nemohou být brány v jeho prospěch. K tomuto závěru opakovaně dospěl i Nejvyšší správní soud, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019 č. j. 7 Azs 144/2019-19, ve kterém se uvádí: *„Za situace, kdy se stěžovatel navzdory své pobytové historii o výsledek řízení nezajímal, nelze tuto skutečnost vykládat v jeho prospěch (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5 2019 č. j. 3 Azs 154/2018 - 25 a ze dne 16. 5 2017 č. j. 5 Azs 80/2017 - 27).“*
15. Soud dále považuje za nedůvodnou námitku žalobce, že se žalovaný nevypořádal s tím, že žalobce nebyl o svém nelegálním pobytu na území České republiky informován. Žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí uvedl: *„Cizinec tvrdí, že si svého neoprávněného pobytu vědom nebyl, ale současně přiznal, že se na adrese, kterou uvedl jako korespondenční pro účely azylového řízení, nezdržoval a o korespondenci se nezajímal. Z toho důvodu nevystoupal, protože si myslel, že pobývá na území na základě azylového řízení. Toto tvrzení však správní orgán považuje za účelové, neboť především cizinec se měl zajímat, v jakém stavu se jeho žádost o udělení azylu nachází.“* S tímto názorem žalovaného se zdejší soud ztotožňuje, jak vyplývá z výše uvedeného.
16. Městský soud v Praze k možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019 č. j. 7 Azs 144/2019-19, ve kterém se uvádí: *„Problematickou uložení zvláštních opatření namísto zajištění se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, k tomu uvedl: „Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní*

opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno.“ Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 - 30). Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci mírnějších prostředků proto nelze vykládat tak, že policie je povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu cizince zajistit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 - 64). Důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučuje možnost použití zvláštního opatření. Správní orgán je vždy povinen zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím 7 Azs 144/2019 řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy Evropské unie (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38). Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74; ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40; nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51).“

17. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaný s otázkou možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování řádně vypořádal. Na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí dostatečně a srozumitelně vysvětlil, proč se rozhodl žalobci žádné ze zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců neuložit. Nelze tak přisvědčit názoru žalobce, že by závěry žalovaného byly nepřezkoumatelné.
18. Na str. 5 napadeného rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl: „K neuložení zvláštních opatření dle ustanovení § 123b přistoupil správní orgán zejména z důvodu nebezpečí opětovného nerespektování právních předpisů České republiky cizincem. Tento závěr je podložen opakovaným porušením zákona o pobytu cizinců. V případě cizince již nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, neboť cizinec na území nemá hlášené bydliště a není známo, kde se zdržuje. Dále nemá žádné peníze na složení finanční záruky.“ Žalovaný nadto dostatečně odůvodnil nemožnost uložení každého jednotlivého zvláštního opatření za účelem vycestování, a to na str. 6 napadeného rozhodnutí. Pokud jde o možnost uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, žalovaný poukázal na to, že žalobce v současné době nemá na území České republiky žádný povolený pobyt, nemá zde hlášenou adresu, dle svých slov přespává v autě, nemá žádný majetek. Neměl snahu svůj pobyt na území České republiky legalizovat. Z uvedených důvodů je vysoké riziko, že se bude vyhýbat správnímu orgánu, neboť je mu známo, že zde pobývá nelegálně. Žalobce nečinil kroky k vycestování z území České republiky. K možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním není v případě žalobce možné, dle protokolu o podání vysvětlení sám uvedl, že nemá žádnou finanční hotovost

pro složení finanční záruky (soud podotýká, že ust. § 123c zákona o pobytu cizinců upravuje podmínky pro využití finanční záruky). Co se týče možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, žalovaný měl s ohledem na zjištěné skutečnosti za to, že žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit na policii v době policií stanovené, žalobce nectil právní předpisy České republiky. Obdobně žalovaný uvedl i k možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců s tím, že žalobci již jednou byla stanovena lhůta pro vycestování, kterou nevyužil, a nadále v rozporu s rozhodnutím správního orgánu pobýval na území České republiky, čímž jej zmařil.

19. Je tedy zjevné, že žalovaný při posuzování možnosti uložit zvláštní opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců vycházel z konkrétních okolností případu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nemá v České republice hlášenou žádnou adresu, na které by pobýval, dle svých vyjádření žalobce přespával v autě, zároveň nedisponoval žádnými peněžními prostředky, které by mohl použít ke složení finanční záruky. Nelze tak přisvědčit ani námítce žalobce, že napadené rozhodnutí je paušalizované a neindividualizované.
20. Městský soud v Praze souhlasí s žalovaným, že v případě žalobce nejsou dány takové okolnosti, které by umožňovaly uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobce nerespektoval pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, neměl snahu z území České republiky vycestovat, ačkoli měl a mohl vědět, že tak musí učinit. Žalobce nemá k České republice žádné ekonomické, kulturní a společenské vazby, neměl peníze na složení finanční záruky. Vzhledem k uvedenému soud uzavírá, že nebyly naplněny podmínky, za nichž by připadalo v úvahu uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b a ust. § 123c zákona o pobytu cizinců. Tento závěr je v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu.
21. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
23. Ustanovený zástupce žalobce Mgr. Jindřich Lechovský, advokát, jemuž v souladu s § 35 odst. 10 větou první s. ř. s. platí odměnu za zastupování stát, provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a písemné podání [doplnění blanketní žaloby – ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za dva úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 6 800 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 1 428 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce žalobce tedy činí 8 228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. prosince 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně